

בית דין א. לעבודה ת"א
דמ. 1622/08
ר"י כמן מורן נ. אלגד פיצה בע"מ
ת. פתיחה: 20/01/08

בית הדין האזורי לעבודה
בתל-אביב

בעניין:

ר"י כמן מורן, ת.ג. 748
שינקין 22, תל אביב
ע"י בייכ מיכאל בך ושות', משרד עו"ד ונוטריון
מרח' ויצמן 2, תל אביב, 64239
מגדל אמות-השקעות (קומה 6)
טל': 03-6932833, פקס': 03-6932834

להלן: "התובע";

נגד

אלגד פיצה בע"מ, ח.מ. 513523720
רח' בית הילל 6, תל אביב, 61701

להלן: "הנתבע";

מהות התביעה: כסמית
סכום התביעה: 3,600 ש"ח

כתב תביעה

- א. הצדדים**
1. התובע עובד מזה למעלה משלוש שנים ברשת דומינוס פיצה, בתחילה עבד בסניף הרשת ברח' ויצמן בכפר סבא, ומזה כשנתיים עובד בסניף הרשת ברח' טאגור ברמת אביב, תל אביב, בתפקיד שליח פיצה על קטנוע.
 2. הנתבעת הינה חברה לה 23 סניפים של רשת דומינוס פיצה ברחבי ישראל, אשר 16 מתוכם מופעלים על ידי (להלן: "סניפי הנתבעת") ו- 7 מתוכם מופעלים באמצעות זכיינים (להלן: "סניפי זכיינים"). רשימת הסניפים המופעלים על ידי הנתבעת עצמה מצויב בנספח א' לכתב התביעה.

ב. עניינה של התביעה

3. עניינה של תביעה זו באי תשלום מלוא הוצאות נסיעה לתובע, כמחוייב מכח צו הרחבה בדבר השתתפות המעביד בהוצאות נסיעה לעבודה וממנה, התשס"ד – 2004 (להלן: "צו ההרחבה"), אשר העתק ממנו מצויב בנספח ב' לכתב התביעה, אשר חל על התובע מכח חוק הסכמים קיבוציים, התשי"ז – 1957.
4. כפי שיפורט להלן, על אף שבהתאם לצו ההרחבה מחוייב המעביד לשאת התובע, אשר עבד מספר שנים אצל הנתבעת קיבל במשכורתו סכום אשר היווה פחות ממחצית הוצאות הנסיעה אשר היה זכאי להן, וזאת ללא הסבר או צידוק ושלא כדין.

ג. העובדות הרלוונטיות לענייננו

5. התובע עובד ברשת דומיניס פיצה, של הנתבעת במשך למעלה משלוש שנים, החל משנת 2004, בתפקיד שליח פיצה. מצ"ב כנספה ג' לכתב התביעה תלושי שכר של התובע.
 6. יובהר כי הסניף בו עובד התובע אינו סניף זכייני, אלא סניף המופעל על ידי הנתבעת.
 7. במסגרת תפקידו, היה התובע מגיע באופן עצמאי לסניף הנתבעת על מנת להתחיל את עבודתו. שם היה מקבל קטנוע שבבעלות הנתבעת, ובאמצעותו היה מבצע את השליחויות. עם סיום עבודתו, היה משיב התובע את הקטנוע אל סניף הנתבעת וחוזר באופן עצמאי אל ביתו.
 8. יצויין כי התובע הגיע למקום העבודה באמצעות הקטנוע האישי שלו, אך אילו היה התובע מבקש להגיע באמצעות תחבורה ציבורית, היה עליו לנסוע באוטובוס אחד לכל כיוון.
 9. לא יכולה להיות כל מחלוקת באשר לעובדה כי התובע היה זכאי להחזר הוצאות נסיעה, על אף שהגיע בתחבורה אישית ולא ציבורית, וזאת בגובה עלות הנסיעה בתחבורה ציבורית.
- וכך נקבע לעניין זה בדב"ע נו/ 3-46 רונית עילם נ' אטלס שירותי כח אדם בע"מ, פד"ע כרך ל' תשנ"ו-תשנ"ז 1997-1996 :

"לפי צו ההרחבה להסכם הקיבוצי הכללי, הזכאות להחזר הוצאות נסיעה קיימת גם לעובד שאינו נזקק לתחבורה ציבורית ובלבד שעל-פי אמות מידה אובייקטיביות הוא "זקוק לתחבורה כדי להגיע למקום עבודתו". כלומר, עובד זכאי על-פי צו ההרחבה להחזר הוצאות הנסיעה, והוצאות אלה מחושבות על-פי עלות הנסיעה ברכב ציבורי, גם שעה שהעובד משתמש ברכבו הפרטי".

- וראו גם: עב' (ת"א) 5471/05 עזרון המנוחה יעל עובד ז"ל נ' יד אל יד שירותי כח אדם ויעוץ בע"מ, 5.11.07; עב' (ת"א) 11132/04 גרשקוביץ גרגורי נ' אגודת מכבי תל אביב מועדון לענפי ספורט, 15.10.07; עב' (י-ם) 3228/04 מחיסן עאדל נ' המכללה הארצית סכנין, 18.7.07.
10. התובע עבד בממוצע כ- 20 עד 25 ימים בחודש לאורך כל השנים בהן עבד אצל הנתבעת.
 11. עם תחילת עבודתו, חתם התובע על תווה עבודה, ובו לא היתה התייחסות לעניין החזר הוצאות נסיעה. משכך, חל על התובע צו ההרחבה הנזכר לעיל. מצ"ב כנספה ד' לכתב התביעה דוגמה לתווה העסקה אצל הנתבעת. יצויין כי למיטב זכרונו של התובע הוא חתם על תווה זוהה, אך החוזה החתום על ידו אינו ברשותו.
 12. מזי חודש קיבל התובע בתלוש המשכורת שלו סכום חלקי בגין הוצאות נסיעה. סכום זה היווה פחות ממחצית עלות הנסיעה למקום עבודתו וחזרה לביתו.
 13. לאחר שהבחין כי הוצאות הנסיעה אשר משולמות לו בתלוש השכר הינן נמוכות ביותר, פנה אל אחד ממנהלי הנתבעת וביקש לקבל פירוט של תשלום הוצאות הנסיעה, המצ"ב כנספה ה' לכתב התביעה.
 14. כעולה מפירוט זה, שולמו לתובע ₪ 5 בלבד (!) הוצאות נסיעה בגין יום עבודה.

15. ויובהר, כי בהתאם לסעיף 4 לצו ההרחבה, הוצאות הנסיעה אשר היה על הנתבעת לשלם לתובע עומדות על עלות שני כרטיסי נסיעה באוטובוס ליום עבודה, אשר שוויים עולה על 10 ₪ (כרטיס נסיעה כיוון אחד באוטובוס "דן" בתוך תל אביב עולה 5.10 ₪).
16. זאת ועוד, בהתאם לצו ההרחבה עמדה בפני הנתבעת האפשרות לשלם לתובע הוצאות נסיעה בשווי של כרטיסייה או מנוי "חופשי-חודשי" (לאור העובדה כי כרטיסים אלו מקנים הנחה על מספר נסיעות), אך חלף זאת בחרה לשלם סכום שאין בינו לבין עלות הנסיעות של התובע כל קשר.
17. בעקבות גילוי זה, פנה התובע אל מנהל איזור השרון של הנתבעת (מר דודו קדנהידל) וביקש לקבל במשכורתו את השווי הרגיל של נסיעותיו לעבודה, בהתאם לקבוע בצו ההרחבה. מר קדנהידל השיב לתובע כי הנתבעת ערכה חישוב לפיו זהו שווי כרטיס נסיעה מוזל בתחבורה הציבורית.
18. ודוק, מבירור שערך התובע עולה כי אילו היתה הנתבעת בוחרת לשלם לתובע את הוצאות הנסיעה בהתאם לשווייה של כרטיסייה המקנה נסיעות מוזלות בתחבורה הציבורית, היה עליה לשלם לתובע סכום בשווי של כ- 4 כרטיסיות (בשל מספר הנסיעות של התובע אל מקום העבודה מדי חודש). עלות זו מגיעה לכדי כ- 200 ₪ לחודש.
19. בנוסף, אילו היתה בוחרת הנתבעת לשלם לתובע את הוצאות הנסיעה בהתאם לעלות כרטיס "חופשי-חודשי" המקנה נסיעות מוזלות בתחבורה הציבורית, היה עליה לשלם כ- 300 ₪ לחודש.
20. ואולם, כפי שעולה מתלושי השכר של התובע המצ"ב כנספח ג' לכתב התביעה, הנתבעת שילמה סכומים נמוכים בהרבה מהסכומים הנ"ל בגין הוצאות נסיעה העומדים על כ- 80 ₪ בממוצע בלבד.
21. מן הבדיקה שביצע התובע, עולה כי תשלום נמוך זה ברצע על ידי הנתבעת לכל אורך שנות עבודתו של התובע אצל הנתבעת.
22. משהבין התובע כי מעסיקתו, הנתבעת, אינה פועלת בהתאם לחוק, טרח ובירר האם כך נעשה לגבי יתר העובדים בסניפי הנתבעת.
23. התובע גילה כי כך אכן נהוג אצל הנתבעת, וכי גם העובדים האחרים המועסקים אצל הנתבעת בשכר, אינם זוכים לקבל החזר של הוצאות הנסיעה הכרוכות בהגעתם לעבודה, למעט סך של 5 ₪ בעבור יום עבודה.
- ד. הנזק שנגרם לתובע והסעדים המבוקשים**
24. במהלך למעלה משלוש שנות עבודתו אצל הנתבעת, הופחתו לתובע סכומים אשר הגיעו לו מכח צו ההרחבה, שלא כדין.
25. עלות הוצאות הנסיעה המופחתות מגיעה לכדי 100 ₪ בחודש (על פי תחשיב של 5 ₪ כפרל כ - 20 ימי עבודה בחודש), ולכדי כ- 3,600 ₪ בגין שלוש שנות עבודתו אצל הנתבעת.
26. התובע יטען כי על הנתבעת לשלם לו את כל הסכומים אשר הפחיתה שלא כדין מהחזר הוצאות הנסיעה לאורך כל תקופת העסקתו אצלה, וזאת בתוספת הפרשי הצמדה וריבית.
27. כמו כן, יטען התובע כי על הנתבעת לשלם לו את הוצאותיו המשפטיות הכרוכות בהגשת תביעה זו.

1. הטיעון המשפטי

28. התובע הינו עובד של הנתבעת מזה למעלה משלוש שנים.
29. התובע יטען כי על מסגרת יחסי העבודה שנקבעה לו אצל הנתבעת, תל צו ההרחבה, הקובע כי:

2" שיעור החזר הוצאות הנסיעה מיום 1.7.2004 יהיה 21.14 % ליום עבודה.

3. כל עובד הזקוק לתחבורה כדי להגיע למקום עבודתו, זכאי לקבל ממעבידו השתתפות עד המכסימום האמור בסעיף 2, בהוצאות נסיעה לעבודה וממנה בעד כל יום עבודה בפועל בו השתמש בתחבורה כדי להגיע למקום עבודתו.

4. הוצאות הנסיעה ייקבעו לפי מחיר נסיעה מוזל באוטובוס ציבורי או כרטיס מינוי חודשי מוזל ממקום מגורי העובד למקום עבודתו, על יסוד כרטיס הנחה של מספר נסיעות, אם קיים כרטיס הנחה כזה.

5. עובד הנזקק לנסיעה ביותר מאוטובוס אחד כדי להגיע למקום עבודתו, זכאי להשתתפות מעבידו בהוצאות הנסיעה גם בעד הנסיעה הנוספת, אם הוא חייב לנסוע באוטובוס השני, שלוש תחנות עירוניות נוספות לפחות כדי להגיע למקום עבודתו. האמור בסעיף זה הינו כסוף לאמור בסעיף 2 לעיל.

6. החזר הוצאות לא ישולם למי שמוסע לעבודה על חשבון המעביד או מטעמו. מוסע העובד לכיוון אחד בלבד (לעבודה, או ממנה) יהיה זכאי למחצית הסכומים הנ"ל.

עובד הנעדר מעבודתו מסיבה כלשהי אינו זכאי להחזר הוצאות נסיעה בגין תקופת היעדרותו.

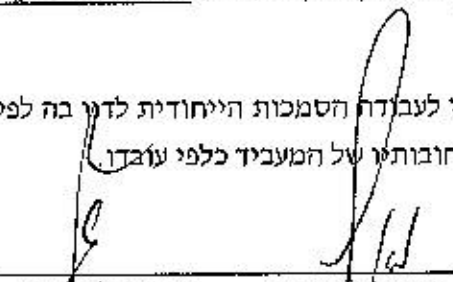
30. צו הרחבה זה תל על כל העובדים והמעבידים בישראל (למעט עובדים במפעלים מוגנים), ומשכך, תל גם על היחסים שבין הנתבעת לבין התובע.

31. כאמור לעיל, התובע היה מגיע אל מקום העבודה ונוסע ממנו באופן עצמאי ושלא באמצעות כלי רכב של הנתבעת או על חשבונה. משכך, אין סיבה נראית לעין המצדיקה את התנהלותה של הנתבעת, אשר בחרה לשלם לתובע רק עבור פחות ממחצית עלות נסיעתו לעבודה.

32. בהתאם לכך, יטען התובע כי הנתבעת הפרה את זכויותיו משלא שילמה עבור הוצאות נסיעתו כמחוייב בסעיף 4 לצו ההרחבה, וכי עליה לשלם לו את הסכומים שמנעה ממנו שלא כדין.

33. מאחר ודמי נסיעה נמנים על זכויות נלוות שיש לשלמן מדי חודש כהחזר תשלומים, קיימת לתובע הזכאות לפדיון גם לאחר ניתוק יחסי העבודה (ראו לעניין זה דמ (ת"א) 9238/06 פרחיה דוד נ' ענ"ד בעז האס, 19.9.07).

34. תביעתו כנגד הנתבעת הינה בעילה אשר לבית הדין האזורי לעבודה הסמכות הייחודית לדון בה לפי סעיף 24(א1), משמדובר בתביעה שעילתה ביחסי עובד מעביד וחובותיו של המעביד כלפי עובדו.

מיכאל בך, עו"ד
ענת שלו, עו"ד
ב"כ התובע
מיכאל בך ושות', משרד עו"ד ונוסדיון